

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **M. A.**, zastoupené JUDr. Milanem Kopčákem, advokátem se sídlem v Aši, Tylova 16, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2003, č. j. 59 Az 127/2003 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Milana Kopčáka, advokáta se sídlem v Aši, Tylova 16, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 20. 5. 2002, č. j. OAM-8841/VL-10-C10-2002, nebyl stěžovatelce dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že v České republice požádala o politický azyl, avšak aby zde mohla existovat, musela uvést, že Mongolsko opustila hlavně z ekonomických důvodů, které se odvíjí od politických příčin. Dále poukázala na skutečnost, že „v Mongolsku nemají ženy takové postavení jako v České republice a že je toho hodně, proč nechce a nemůže být v Mongolsku, hlavně z politických, diskriminačních a ekonomických důvodů“. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně žádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítala stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť poukázala na skutečnost, že požádala o azyl z politických důvodů a z důvodu diskriminace v zemi svého původu, proto jí měl být udělen azyl. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nesprávným posouzením právní otázky může být omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis, ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že takové pochybení v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Jestliže v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že skutečným důvodem stěžovatelčiny žádosti o azyl jsou její rodinné problémy spojené s narozením dítěte, jehož otcem není bývalý druh stěžovatelky, ekonomické problémy a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, je zcela správný právní závěr jak správního orgánu, tak i krajského soudu, že tyto důvody nelze podřadit pod zákonem vymezené okolnosti, za kterých je v České republice možno poskytnout azyl.

Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že azylové řízení je nutno považovat za zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu. Právě důvodnost pronásledování, tedy naplnění zákonných podmínek stanovených zákonem o azylu, je kritériem při posuzování žádosti. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Azylově relevantní důvod nevyplývá ani z vlastního prohlášení stěžovatelky, ani z důkazů, které byly soustředěny v průběhu správního řízení, neboť ačkoliv tato v kasační stížnosti deklaruje, že o azyl požádala výhradně z politických důvodů, zůstává u pouhého tvrzení, aniž by blíže konkretizovala, v čem by tyto důvody měly spočívat.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl k vydání tohoto rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu